

MOLNÁR PÉTER 75

„De ez a kiállítás nem olyan, mint az eddigi Molnár Péter tárlatok.”

Ez egy születésnap-i összegzés. „Molnár Péter 75.”

M. P. Mester: Betű és kép találkozása,

azaz vizitáció a kavicsok, kövek birodalmában.

Az itt megtekinthető alkotások 50 év munkásságát prezentálják.

Nem könnyű Molnár Pétert rábeszélni egy önálló tárlatra: mert, ..mintha,

..talán, ..mégis, ..mégse, ..nem igazán, ..lehetséges, .. esetleg,

..habár, ..nem valószínű, ..meggondolandó – a leggyakoribb válasz.

De mégis itt van ez a születésnap. És itt van,

megszületett ez a retrospektív bemutató is.

Leonardo, mikor elkészült a Mona Lisával, így szólt: „Szeresse, aki látja!”

Hát kérem, szeressék ezeket a képeket!

Molnár Péter munkái szerények, csendesek, meditatívak,

elmélyülten befelé fordulóak. Képbe zárt költemények.

Titkosírásra emlékeztető mikroszkopikus méretű betűket,

ponthalmazokat, vissza-visszatérő jeleket, házakat, csigákat, holdakat,

s talán a leggyakrabban, a szinte már állandósult jelképévé vált formát,

a sienai főtér motívumát – amely szerelemszimbólunként is felfogható – fedezhetjük fel festményein, grafikáin egyaránt.

Ezek a piciny, apró jelek, mint archaizáló faktúraképző elemek,

mint csendes fohászok hívogatnak bennünket.

Mintha azt mondogatnák: „Gyere ide, lépj közelebb,

csak úgy láthatsz meg engem igazán!”

Molnár Pétert valójában az olvashatatlan, a reprodukálhatatlan,

a befejezhetetlen és az abszurd érdekli.

Kifejezetten örül, ha rosszul, homályosan fotózzák le a grafikáját,

mert így titkosabb marad a kép. Láthatatlan, mint egy titkos kert,

amibe igazán ő maga sem mer belépni, mert ha megtenné,

megtörne a varázslat.

Rejtőzködés, eltűnés – csendes elmélyültség jellemzi életét és művészetét egyaránt.

Aki ismeri Pétert, az tudja, ő nem hétköznapi ember, ő másképp észleli a világot.

A lelke olyan tiszta, mint egy gyermeké, akinek még mindig fülébe cseng Jutka

nővére hangja: „Szép ez a rajz, Petikém!”

Most is úgy rajzol, mint akkor, mert lelkében gyermek maradt, akinek a zsebében üveggolyók vannak, aki nézi, hogy nő a fű – sőt, le is rajzolja – , akinek a kedvenc könyve a *Micimackó*, aki óvatosan lépdel,

nehogy eltaposson egy hangyát, aki bocsánatot kér a lepkétől, ha éppen nekirepül.

Molnár Péter képei lassan érlelődnek, formálódnak.

Gyakran évek, évtizedek alatt születnek meg.

Visszakaparja, átfesti, újra kezdi, átalakítja műveit.

Minden kis vonal megfontoltan kerül a végső helyére. Sorra sort, betűről betűt,

nap nap után, óráról órára, újra meg újra, amíg csak fény van.

Megszállottan, már-már abszurd módon ragaszkodik a végső,

általa megálmodott tökéletes harmóniához,

ami művészetének lényegét jelenti.

Köveket, kavicsokat rajzol: épít, mint ahogy a gyermekek legóból várat konstruálnak.

Ez az építkező szellemiség nem véletlen, hiszen azt látta egész életében

örök példaképeitől, építéssz mérnök édesapjától és Jóska testvérétől.

Szinte eszköztelenül dolgozik. Munkasztalán 4-5 ceruza, egy-két ecset és egyetlen rajz, ami éppen elindult útjára.

Kedves barátja, Mészáros Zsolt, ugyanazt a rajzot látván fél év múlva, meglepődve mondta szomszédjának:

„Te Imre, ez a rajz most kevesebb, mint amit 6 hónappal ezelőtt láttam.”

Molnár Péternél másképp halad az idő.

Nem a kész mű, nem a befejezettség, hanem a hozzá vezető út az, ami igazán érdekes.

Alkotói módszere rokon a Zen buddhista szerzetesekével,

akik a homokból készített mandalákat a szertartás végén elfújják.

Péter olyan „dobozokat” rajzol, amelyben – mint *A kis hercegben* – legbelül ott van a bárány, de csak kevesen láthatják,

mert „ami igazán fontos, az a szemnek láthatatlan”. Minden a szívében van. Molnár Péter lételeme az alkotás.

Lefényképez a szemével mindent, a tavaszi napsütést,

84 az őszbe boruló fák levelein megcsillanó vízcseppeket, piaci asztalok kopott léceit, a rozsdás, fületlen bögre ürességét.

Mindent elraktároz, megőríz, és abból lesz majd egy vonal, egy szín.

Törtfehér papír, halvány, rejtőzködő formák, betűk, kavicsok, utak, rések, házak, főterek, kövek, ösvények, bűvópatakok, partok végeláthatatlan labirintusai.

A lét pillanatnyiségán tűnődve bolyong közöttünk Molnár Péter immár 75 éve.

„És ragyog a boldogságtól!” 16 évesen már érezte, tudta, hogy ő festő lesz. Ma is az!

Hogyan írhatnánk le Molnár Péter képi valóságát?

Lírikus absztrakció, minimál-art, melankolikus betű-kép mantra, olvashatatlan hieroglifák, filozofikus szövegtöredékek, írott táj-csendéletek, ritmikus faktúraszöttes, jellabirintus.

Ki mit lát bennük. Tessék nézelődni!

Örvénylő, repülő madarak? Bezárt házukból kiszabaduló, útjukat keresgélő mitikus őslények? Víz után sóvárgó szfinxek?

Egy sosem volt, sosem lesz vágyálomvilág?

Molnár Péter megígérte, hogy nem hal meg.

S reméljük, hogy ez így is lesz, hiszen még sok, meg nem rajzolt kép van a fejében. S mint tudjuk, igen lassan dolgozik. De ha mégis úgy dönt, hogy leteszi az ecsetet – úgy 100 év múlva –, nem hal meg, hanem fogja magát, és egy kissé tétova mozdulattal belesétál a művébe, amit éppen fest.

Ott lesz, és ott van minden egyes ecsetvonásban!

Isten éltesse a születésnapodon, kedves Péter!